

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

πράξις 2

Το περιοδικό «**ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ**»
πράξις 2, κυκλοφόρησε τον Δεκέμβριο
του 2006. Διακινείται μέσα από κλειστό
κύκλο διανομής χέρι με χέρι
αποκλειστικά εντός του
αντιεξουσιαστικού χώρου. Η ανατύπωση
του από όποιον ενδιαφέρεται είναι
σκόπιμη όπως και η «ευθύνη» του.

Η ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΙΚΗ ...

...ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

*«Δεν υπάρχει επανάσταση χωρίς βία. Αυτοί που δεν αποδέχονται
την βία, πρέπει να διαγράψουν την λέξη επανάσταση από το λεξιλόγιο
τους.»*

Βία. Μια λέξη στη μαύρη λίστα. Πόσο μελάνι και πόσες
σελίδες έχουν ξοδευτεί για αυτήν. Για να την δαιμονοποιήσουν, να
την ηρωοποιήσουν, να την καταδικάσουν, να την υπερασπίσουν.
Και πόσες κουβέντες... Δισταγμοί, ηθικολογίες, υπερβολές,
αυτονόητα, φетиχοποίηση.

Παρόλα αυτά, η υπόθεση της επαναστατικής βίας
παραμένει θολή. Συσκοτισμένη τόσο από τις δειλές συκοφαντίες
που της εκτοξεύουν όσο και από τον ανούσιο θαυμασμό που
εισπράττει.

Καταρχάς, η επαναστατική βία και οι πρακτικές της, είναι ζήτημα των επαναστατών. Αυτοί το θέτουν και αυτοί θα το λύσουν. Για να γίνει αυτό, εργαζόμαστε μεθοδικά στον πυρήνα του ζητήματος. **Στην ουσία.** Ούτε συγκυριακά, ούτε αποσπασματικά. Για να μην περιμένουμε ούτε τον επόμενο βομβαρδισμό, ούτε το επόμενο νομοσχέδιο για να τα «χώσουμε».

Μακριά από τις θριαμβολογίες του «εκ των υστέρων» καλού σκηνικού. Που οι αδυναμίες, οργανωτικές και μη, παραβλέπονται από τον αριθμό των μπουκαλιών που πέσανε. **Γιατί πίσω από τις θριαμβολογίες της στιγμής παραμονεύει η μίζερη ανικανότητα διαρκείας.**

Η αυτόματη σκέψη και τα βολέματα πολλών αναρχικών είναι ύπουλοι και διπρόσωποι σύμβουλοι. Παρέχουν βεβαιότητες και αλήθειες την ίδια στιγμή που τραβάνε το έδαφος κάτω από τα πόδια τους. Έτσι τους αφήνουν εκτεθειμένους στο κενό μιας ανάπηρης αντίληψης. Πολλοί επικαλούνται την επαναστατική βία και στην ουσία επικαλούνται το τίποτα.

Και οι ίδιοι δεν γνωρίζουν σε τι αναφέρονται. Γιατί ωραίες οι πέτρες, τα ντου, τα μπουκάλια, τα γκάζια..., αλλά ακόμα πιο ωραία μαζί με αντιλήψεις που τα επιβάλλουν. Όταν υπάρχουν... και όταν τις γνωρίζουν οι δράστες.

Διαφορετικά, στο πρώτο στραβοπάτημα, η ηττοπάθεια, καιροφυλακτεί. Ο οργισμένος μπουκαλοφόρος μετατρέπεται στον τυχαίο περαστικό του «*δεν ήξερα τι συνέβη*» και «*τυχαία πέρναγα από εκεί*». Για να τα λέμε και αυτά, για μια κουβέντα που θα γίνει στο μέλλον... Το βασικό είναι να μην εγκαταλείψουμε την επαναστατική βία στο αυτονόητο του αντανакλαστικού. Εφόσον **το κράτος και η κοινωνία του είναι ο εχθρός μας**, δεν μας αρκεί στα χτυπήματα που τρώμε στο πρόσωπο, απλά, ενστικτωδώς, να σηκώνουμε τα χέρια για να προστατευτούμε.

Είναι πολύ «λίγο». Δεν μας γεμίζει. Ούτε επιλέγουμε να κρυφτούμε. Πίσω από λογικές «*Δεν είναι η κατάλληλη ώρα για σύγκρουση*» «*Δεν είναι ώριμες συνθήκες για το κίνημα*».

Δεν έχει σημασία αν είναι η κατάλληλη ώρα και ώριμες συνθήκες. Ποτέ δεν ήταν, ποτέ δεν θα είναι. Είναι όμως οι δικές

μας στιγμές, στην δική μας ζωή. Και αυτό είναι που μετράει. Γιατί ζούμε μονάχα μια φορά και αξίζει να ζήσουμε με αξιοπρέπεια.

Άρα λοιπόν, ζυγίζουμε τον αντίπαλο. Τον μελετάμε, τον προβλέπουμε. Στήνουμε τις δικές μας ενέδρες σε αυτόν. Τον αιφνιδιάζουμε. Ταυτόχρονα απλώνουμε το χέρι. Όχι σε όλους, ούτε στο τίποτα. Για αρχή, σε ένα μειοψηφικό, αλλά πολύ δραστήριο και θορυβώδες κομμάτι. Με τις αντιφάσεις του, την παραβατικότητα του, την οργή του. Γιατί από εκεί αρχίζει η αληθινή επανάσταση, στο μίσος για το σύγχρονο τρόπο ζωής. Και κάποτε-ίσως- ο εχθρός να κοντοσταθεί στην αδιάκοπη επέλαση του.

Και ο κυνηγός να γίνει θήραμα. Και αν όχι, τουλάχιστον το θήραμα δεν θα είναι «εύκολη λεία». Ποτέ ξανά.

Επίσης πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάποιες έννοιες που είναι ύποπτες. Ύποπτες προθέσεων και λογικών. Η έννοια του συμβολικού των βίαιων επιθέσεων. Ένα νόημα που συχνά «νοθεύεται» είτε για να υποβιβάσει ενέργειες, είτε για να τις προσδιορίσει μέσα σε ένα μεταφυσικό φόντο. Και πάντα μιλάει την γλώσσα της καθυστέρησης και των αιώνιων αναβολών. Ή αλλιώς, πιο κομψά, είναι οι λεγόμενοι «ποιοτικοί όροι».

Λοιπόν το ξεκαθαρίζουμε. Τα πράγματα είναι απλά. Μια καμμένη τράπεζα, είναι μια καμμένη τράπεζα, ένα πυρπολημένο περιπολικό, είναι ένα πυρπολημένο περιπολικό και ένας ξυλοδαρμός ενός μπάτσου, είναι ένας ξυλοδαρμός ενός μπάτσου. Όπως μια εκλεπτυσμένη δικαιολογία είναι πάντα δικαιολογία. Όσο μελάνι και αν χυθεί, για να μας πείσει για το αντίθετο.

Και ο συμβολικός χαρακτήρας;

Σίγουρα κάθε επίθεση είναι ΚΑΙ συμβολική. Με συγκεκριμένους όρους όμως. Παράγει εκτός από τις υλικές ζημιές στον στόχο που επιλέχτηκε και μια αντίληψη για αυτόν τον κόσμο. Μια επιθετική στάση ζωής εναντίων του. Και τους τρόπους που αυτή θα γίνει πιο καταστροφική. Τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο.

Τα ερωτήματα λοιπόν είναι συγκεκριμένα. Εμείς θα προσθέσουμε πως είναι και εκβιαστικά. Εκβιαστικά πάνω στην ανεπάρκεια απαντήσεων.

Ερώτημα πρώτο και κεντρικό. «**Η γλώσσα της επαναστατικής βίας είναι κοινή;**»

Σίγουρα όχι. Υπάρχουν διαφορετικές αναφορές, διαδικασίες, προοπτικές. Διαφορετικές αντιλήψεις, υποκείμενα, θέσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως οι διαφορετικές τάσεις της επαναστατικής βίας είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους.

Δεν είναι αλήθεια πως όλες οι απαντήσεις του κόσμου χωράνε σε ένα μπουκάλι. Είναι όμως γεγονός πως όλες οι τάσεις της επαναστατικής βίας συνδέονται μεταξύ τους με τον αδιάρρηκτο μίτο της ρήξης. Της επίθεσης.

Πριν αρχίσουμε όμως να γενικολογούμε, να γίνουμε συγκεκριμένοι. Να δοθεί ο λόγος σε κάθε «**ρεύμα**». Στις αναφορές, στους στόχους, στην προοπτική του. Φυσικά και στη δική μας ερμηνεία και κριτική προσέγγιση.

Για αρχή, μια ξεκάθαρη τοποθέτηση. Ένα αξίωμα. Κάθε πέτρα και κάθε μπουκάλι έχει τους λόγους και τις αιτίες του. Συνειδητά, ασυνειδητά, αυθόρμητα ή οργανωμένα, κάτι δηλώνει. **Μια άρνηση και μια επίθεση.** Και καλώς γίνεται. Ακόμα και μέσα από τις αντιφάσεις του είναι υπερασπίσιμο.

Το ζήτημα ξεκινάει από εκεί και πέρα. Πως αυτό μπορεί να εξελιχθεί; Να αποκτήσει στρατηγική. Να μιλήσει για τον εαυτό του. Να θέσει προοπτική.

Αναζητούμε τα περιεχόμενα μιας κοινής συμφωνίας. Της επιλογής της επαναστατικής βίας. Δύο είναι τα βασικά «**ρεύματα**» που συναντάμε. Τα ονομάζουμε όσο πιο περιεκτικά μπορούμε. Η **κινηματική-μετωπική βία** και η **άμεση συγκρουσιακή**.

Η κάθε μια έχει τη δική της διαδρομή. Ότι γράφτηκε με πράξεις, τώρα θα γραφτεί και με λέξεις.

Η **κινηματική-μετωπική βία** θέτει ένα πλάνο. Ορίζει μια κατάσταση. Σχεδιάζει πάνω στο χάρτη των κοινωνικών εξελίξεων.

Κάθε δυναμική απεργία, μαθητικές καταλήψεις και αντιπολεμικά συλλαλητήρια είναι ένα πεδίο συνάντησης και σύνθεσης. Η βασική θεώρηση των «κινηματικών» αναρχικών, είναι πως μέσα στους «κοινωνικούς αγώνες» μπορούν να δημιουργηθούν μέτωπα επικοινωνίας με τον κόσμο που συμμετέχει. Γιατί αυτές οι κινητοποιήσεις, αν και καλεσμένες από θεσμικούς φορείς (πχ συνδικάτα) και αριστερές οργανώσεις (πχ Φόρουμ) δεν συγκεντρώνουν κόσμο αποκλειστικά με μια **στείρα κομματική ταυτότητα**. Αντίθετα, συσπειρώνουν ανθρώπους εγκλωβισμένους σε ένα νεφέλωμα κοινωνικής ευαισθησίας, άρνησης και πιθανόν ρήξης με το κράτος. Ανθρώπους που δεν είναι οργανωμένοι και δεν βρίσκουν κάπου αλλού να πάνε για να εκφράσουν την αντίθεση τους σε κάποιο νομοσχέδιο ή κάποιον πόλεμο.

Και αυτό ως ένα βαθμό είναι μια μεγάλη αλήθεια. Να θυμηθούμε τα αντιπολεμικά συλλαλητήρια για το Ιράκ των 100-120.000 ανθρώπων. Μόνο λίγες χιλιάδες ήταν κομματικοποιημένοι. Η πλειοψηφία των υπολοίπων κατέβηκε χωρίς να συμμετέχει σε κομματικά μπλοκ, είτε γιατί όντως ήθελαν να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο, είτε **γιατί τους το είπε η τηλεόραση**.

Βασικός άξονας του ρεύματος της κινηματικής-μετωπικής **βίας** είναι η **παρεμβατική δράση**. Δηλαδή η όζυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Οι «κινηματικοί» αναρχικοί μέσα από τη συμμετοχή τους σε μεταρρυθμιστικούς αγώνες **τροφοδοτούν τον «κοινωνικό πόλεμο»**

Εκμεταλλεύονται τις αντιφάσεις και τα ρήγματα που προκαλεί η Εξουσία με τις κινήσεις της. Οικονομικά μέτρα, σκληρά νομοσχέδια, απολύσεις, φτώχεια, ανεργία, προκαλούν κοινωνικές εκρήξεις. Εκεί παρεμβαίνουν, θέλοντας να **ριζοσπαστικοποιήσουν** χαρακτηριστικά και συνειδήσεις. Να **εκτρέψουν** τα ρεφορμιστικά αιτήματα και να διεκδικήσουν την ολική ρήξη. Την **αδιαμεσολάβητη** σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς.

Κινούνται όπως οι αναρχικές. Αρχικά προσαρμόζονται στη μορφολογία του βουνού που θέλουν να ανέβουν και μετά χρησιμοποιούν τα εσοχές και τα εξογκώματα που συναντούν ώστε να φτάσουν στην κορυφή.

Οι επιθέσεις κατά τη διάρκεια πορειών σε στόχους (τράπεζες, υπουργεία) και διμοιρίες των ΜΑΤ, θέλουν να παίξουν το **στοίχημα της εκτροπής**. Να δημιουργήσουν ανοικτά πεδία σύγκρουσης. Σημεία συνάντησης «ανυπόταχτων ανθρώπων» και «άγριων νεολαίων». Εκεί που η βία θα αντιστοιχεί στον καθένα που θέλει να πράξει έτσι. Που τα μέσα πάλης θα είναι οικειοποιησιμα από όλους... Εκεί που το **βίωμα της σύγκρουσης** θα επαναπροσδιορίσει τις κοινωνικές σχέσεις και τις αντιλήψεις.

Και αυτό γιατί σε στιγμές κοινωνικής έκρηξης, οι άνθρωποι αμφισβητούν αυτά που τους έχουν μάθει. **Τον Νόμο και την Τάξη**.

Είναι πιο ανεκτικοί απέναντι σε συγκρουσιακές πρακτικές. Και ίσως κάποιοι από αυτούς να τις οικειοποιηθούν κιόλας. Εκεί υπάρχει η πρώτη ρήξη με την επίσημη καθεστωτική τους συνείδηση. Εκεί είναι ο κατάλληλος χρόνος και τόπος να παρέμβουν οι «κινηματικοί» αναρχικοί. Να διευρύνουν το πεδίο σύγκρουσης. Να οξύνουν τις αντιθέσεις. Και έτσι μέσα από **ρεφορμιστικές κινητοποιήσεις** μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για το γενικευμένο **ξεσηκωμό**.

Αυτά τα λίγα στη **ΘΕΩΡΙΑ**. Που αν και οι διαφωνίες μας είναι πολλές, τουλάχιστον, αναγνωρίζουμε το **πολιτικό σκεπτικό** αυτής της τάσης. Ότι, ναι, υπάρχει μια αντίληψη πίσω από όλα αυτά. Με τις αναφορές της, τους σκοπούς της, την προοπτική της. Η **ΠΡΑΚΤΙΚΗ** αυτής της αντίληψης είναι διαρκώς που διαψεύει. Που ολισθαίνει στην **κενότητα περιεχομένου**. Που πραγματοποιεί βολικά άλματα για να καλύψει την απόσταση της **στρατηγικής προοπτικής**.

Να ξεκινήσουμε με τα απλά. **Εκτροπή**. Μια λέξη λάστιχο για να καλύψει τις αδυναμίες αυτών, που ως επί τω πλείστων την επικαλούνται.

Η έννοια της επαναστατικής εκτροπής δεν έχει σφύριγμα έναρξης και λήξης. Ούτε σκοράρει στο 90 από οπόντα. Και μετά περηφανεύεται για τη νίκη της. Η επαναστατική εκτροπή είναι **διαδικασία διαρκείας**. **Παντού** σε κάθε σημείο της πόλης. **Πάντα** σε κάθε στιγμιότυπο της καθημερινότητας. Με τις αφίσες, τις προκηρύξεις, τα σπρέι, τις προσούρες, τις κουβέντες, τα

σπασίματα, τις επιθέσεις, τις φωτιές, τις καταστροφές, **εκτρέπει** την κανονικότητα. Κάνει τους εφησυχασμένους να ανησυχήσουν, τους επικίνδυνους να κινδυνέψουν. Ταυτόχρονα, κλείνει πονηρά το μάτι σε όσους τη «ψάχνουν» διαφορετικά. **Αμφισβητούν, αρνούνται, επιτίθενται.** Τους δίνει τα εργαλεία, τους προσφέρει τη γνώση, τους υπολογίζει ως μελλοντικούς συντρόφους. Η «εκτροπή» των ρεφορμιστικών διαδηλώσεων είναι ένα παιχνίδι. Αν όχι στημένο, τουλάχιστον ευκαιριακό. Και ανεύθυνο.

Καταρχάς κάποιοι αναρχικοί που τόσο πολύ αποστρέφονται τις λογικές της **πρωτοπορίας**, οι ίδιοι τις αναπαράγουν. Πώς;

Μα δεν υπάρχει πιο πεφωτισμένη πρωτοπορία, από αυτούς που θεωρούν πως η παρουσία τους σε μια πορεία θα την εκτρέψει. Δηλαδή αρκούν 100 αναρχικοί σε μια πορεία να τα «χώνουν» ώστε και οι υπόλοιποι διαδηλωτές να πράξουν το ίδιο. Στο όνομα των καταπιεσμένων λοιπόν!

Αρκούν 10-20 μολότοφ για να σπάσει η **ουδέτερη αδιαφορία του πλήθους**;

Αν ναι, να τυπώσουμε γρήγορα μαγικά χαρτάκια με οδηγίες παρασκευής μπουκαλιών. Δεν είναι καθόλου δύσκολο. Να μια γενικευμένη εκτροπή! Με μια διαφορά. **Αυτό δεν είναι εκτροπή, είναι το ψευδώνυμο του βολέματος.** Είναι πυροτέχνημα. Σίγουρα η λάμψη του είναι ωραία αλλά εφήμερη.

«Οι πορείες αυτές αποτελούν πεδίο απεύθυνσης για τους αναρχικούς» ...λένε ορισμένοι. Βεβαιότητες που διαψεύδονται και όμως παραμένουν βεβαιότητες. Οι διαδηλώσεις με τους χιλιάδες ανθρώπους αποτελούν αυτομάτως πόλο έλξης.

Όμως το πλήθος είναι πλήθος. Δεν είναι ούτε φιλικά προσκείμενο ούτε εχθρικά. Να το δούμε πιο συνολικά.

Καμιά ιδέα, καμιά επαναστατική αντίληψη, δεν κινητοποίησε τόσο αποφασιστικά τις μάζες, εκτός από τα στομάχια που σφίγγαν από την πείνα και το θέαμα της προπαγάνδας. Οι ιδέες ήταν και είναι πάντα το επιδόρπιο. Όταν κάποιος χορτάσει το επιδόρπιο είναι προαιρετικό.

Θυμηθείτε όλους αυτούς του εφήμερους «εξεγερμένους». Τους οδηγούς της ΕΑΣ, τους αγρότες, τους ναυτεργάτες, τους

αδιόριστους... Μόλις ικανοποιήθηκαν τα αιτήματα τους ή ακόμα χειρότερα, μόλις τερματίστηκε «άδοξα» ο αγώνας τους, ξαναγύρισαν στις συνήθειες τους. Οι καλύτεροι από αυτούς, βούλιαξαν στις συνθηκολογήσεις, τις συμβάσεις και τα αδιέξοδα της καθημερινής ζωής. Οι χειρότεροι, μετά από τα απειλητικά τους γρυλίσματα, έβαλαν την ουρά κάτω από τα σκέλια και ξανάγιναν τα πιστά σκυλιά των αφεντικών τους.

Το γνωρίζουμε και το γνωρίζετε. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια.

Να θυμηθούμε και τις κλωτσοπατινάδες σε αυτές τις διαδηλώσεις. Τις φτυσιές, τα γιουχαϊσματα, τα δειξίματα. Και όχι μόνο από τους κνίτες. Μπουινιές παίζαμε και με άσχετους τύπους, που κατέβαιναν να διαδηλώσουν για την ειρήνη στη Σερβία, στο Ιράκ ,στο Αφγανιστάν.

Προφανώς δεν κολλάγαμε στο σκηνικό τους. Και έτσι είναι. Και όσο για τις σιωπές της πλειοψηφίας των διαδηλωτών... Αυτές οι σιωπές δεν ήταν υπέρ μας. Απλά αυτές οι σιωπές δεν ήταν οργανωμένες . Και φοβόντουσαν να τα βάλουν μαζί μας. Ο κάθε «ευαίσθητούλης» που κατεβαίνει στις διαδηλώσεις φοβάται να πλακωθεί στο ξύλο με τους κουκουλοφόρους. Και πάλι καλά. Γιατί αν όλοι αυτοί οι ευαίσθητοι ειρηγόφιλοι ήταν οργανωμένοι θα μας είχαν «δώσει» κανονικά στην αστυνομία.

Τώρα βέβαια, κάποιος μπορεί να ρωτήσει *«Καλά μόνο αυτοί κατεβαίνουν στις πορείες;»*

Όχι. Υπάρχουν και κάποιοι άλλοι. Λίγοι και ωραίοι τύποι. Μερικές δεκάδες ή και εκατοντάδες καμιά φορά. Σπάνια βέβαια. Είναι τότε που ορισμένοι μιλάνε για μεγαλειώδες μπλόκ 1000 ανυπότακτων. Ωραίοι τύποι γιατί απλώς τα «χώνουν». Και ειλικρινά δεν έχουμε καμιά άλλη απαίτηση από αυτούς. Χουλιγκάνια, παραβατικοί, φιλοαναρχικοί, πάνκ, αλάνια του δρόμου. Εκφραστές της μητροπολιτικής βίας. Δεν περιμένουν τίποτα και τα παίζουν όλα για όλα. Αυτοί είναι και πιο ειλικρινείς, από τους «κινηματικούς». Ούτε φαντασιώνονται ανταρσίες, ούτε θριαμβολογούν για τον «κοινωνικό αγώνα».

Απλά γουστάρουν να καταστρέψουν αυτόν τον κόσμο που δεν τους αρέσει. Δεν τους κάνει, δεν τους χωράει.

Αυτοί είναι το πιο κοντινό πεδίο απεύθυνσης. Γιατί έχουν οργή μέσα τους. Αλλά ακόμα και με αυτούς, δεν γίνεται καμία **πολιτική δουλεία**. Τους χάνεις και σε χάνουν στην στιγμή. Μέχρι την επόμενη πορεία. Και όλα εγκαταλείπονται στην τύχη.

Αντίθετα, αν υπήρχαν επαναστατικές υποδομές, το «τυχαίο» ραντεβού στον δρόμο, θα ήταν προμελετημένο. Διάυλοι επικοινωνίας, τόποι συνάντησης, πολιτική ζύμωση, σχεδιασμός, συνέπεια, επιθετικές ενέργειες. Τότε το τυχαίο χέρι του οργισμένου **πιτσιρικά, πιθανόν να ήταν το ζυγισμένο χέρι ενός κοντινού συντρόφου**. Αλλά έτσι είναι. Ότι λείπει, λείπει...

Όλα τα παραπάνω δεν υποδηλώνουν την διακοπή της σχέσης μας με τις ρεφορμιστικές διαδηλώσεις. Απλά την επαναδιατυπώνουν. Την ορίζουν συγκεκριμένα. Της δίνουν λόγο, αιτία, προοπτική. **Άλλωστε κάθε κριτική σκέψη οφείλει να είναι χειρωνακτική.** Αλλιώς είναι δικαιολογία που κάνει παρέα την ακαδημαϊκή θεωρία.

Ποια είναι λοιπόν η θέση μας;

Οι επαναστάτες έχουν σίγουρα **δυο πολύ καλούς λόγους να κατεβαίνουν σε αυτές τις διαδηλώσεις.**

Ο πρώτος είναι **υποθετικός**. Θα εξηγήσουμε παρακάτω το γιατί. Σε κάθε πόλεμο, η αριστερή «ευαισθησία» καλεί πορείες-περιπάτους και διαμαρτυρίες. Συνήθως συμβολικά, κατευθύνεται προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Ακόμα και την πρωτομαγιά!!!

Με αυτή τη κίνηση **ουδετεροποιούν το έδαφος στο εσωτερικό της μητρόπολης.** Δημιουργούν αποστάσεις εσωτερικής ειρήνης και γεμίζουν το κενό με ανθρωπιστικές εκκλήσεις. Πιο απλά, σε κάθε πόλεμο, σε κάθε καταστροφή, ο εχθρός είναι η Αμερική. Όσο πιο μακριά τόσο πιο καλά. Εδώ πέρα, στο εσωτερικό της Ελλάδας, τα πράγματα κυλούν «ομαλά». Και εμείς ως *προνομιούχοι έλληνες και αριστεροί συμπαραστεκόμαστε στους λαούς της ανατολής.* Γιατί είμαστε ευαίσθητος και δημοκρατικός λαός. **Και πάνω από όλα, ευτυχώς εμείς εδώ πέρα έχουμε ειρήνη.** Έτσι και φύγει καμία πέτρα στην Αμερικάνικη Πρεσβεία, είναι η δικαιολογημένη «*λαϊκή οργή*».

Η αλήθεια είναι πως εδώ πέρα δεν πέφτουν βόμβες. Ο πόλεμος στις δυτικές μητροπόλεις είναι διαφορετικός. Είναι **διαρκής πόλεμος χαμηλής έντασης**. Δεν είναι εμφάνης. Αλλά καιροφυλακτεί σε κάθε γωνία. Είναι η εμπόλεμη συνθήκη της δουλειάς, του χρήματος, του χρόνου, της μοναξιάς, της πλήξης, της κενότητας... **Και τίποτα δεν σκοτώνει πιο σίγουρα, από το να αρκείσαι στην επιβίωση.**

Η αριστερά επιδεικτικά, προσποιείται πως αγνοεί αυτή την εμπόλεμη συνθήκη. «*Θέλουμε δουλείες και όχι βόμβες*» φωνάζει τραγουδιστά. Κάνει συναυλίες ενάντια στον πόλεμο, χορεύει, πραγματοποιεί χάπενινγκ στις πορείες, ζωγραφίζει τα πρόσωπα της...

Σε αυτές τις περιπτώσεις η οργανωμένη επίθεση επαναστατών σε διμοιρίες και στόχους θα είχε διπλό περιεχόμενο. Αφενός θα χτύπαγε τους μπάτσους και επιλεγμένους στόχους. Αυτό από μόνο του είναι σημαντικό. Αφετέρου θα **σαμποτάριζε** αυτή την αριστερή παρωδία.

Όταν τα κράτη δολοφονούν, εσύ δεν τραγουδάς για την ειρήνη. Όταν αιχμαλωτίζουν, βασανίζουν και φυλακίζουν στο Γκουανταναμο και αλλού, δεν βάφεις κλόουν και χτυπάς ένα ταμπόρλο. Όταν στέλνουν στρατεύματα κατοχής, δεν επιδίδεις ψηφίσματα διαμαρτυρίας. **Και κυρίως όταν ο πόλεμος είναι ΕΔΩ, δεν κοιτάς «αριστερά» με τα κιάλια της ευαισθησίας σου, για να ανακαλύψεις την φρίκη του στο Αφγανιστάν και το Ιράκ.** Κάθε τράπεζα, κάθε κάμερα, κάθε πολυτελές αμάξι, κάθε μπάτσος είναι κύρηξη πολέμου. **Όποιος λοιπόν θέλει «ειρήνη» ας προετοιμάζεται για διαρκή πόλεμο.**

Ο λόγος αυτός είναι πολιτικά καίριος και στρατηγικός. Είναι όμως και **υποθετικός**.

Γιατί το σαμποτάρισμα των ειρηνόφιλων ψευδαισθήσεων προϋποθέτει **το ρεαλισμό των επαναστατικών υποδομών**. Με λίγα λόγια. Η οργανωμένη επαναστατική δράση αναλαμβάνει τις **υποθέσεις της σε πρώτο πρόσωπο**. Οφείλει να υπερασπίζεται μόνη τις επιλογές της και το τίμημα τους. Όταν μάθει να βαδίζει μόνη της δίχως καβάτζες και εξωκοινοβουλευτικά αριστερά

δεκανίκια, τότε της αντιστοιχεί να μην αφήνει ούτε μέτρο γης στους ρεφορμιστές.

Όταν όμως η αναρχία στα στραβοπατήματα της (συλλήψεις, διώξεις, φυλακίσεις) επικαλείται το αριστερό γενεαλογικό της δέντρο και απαιτεί από τους αριστερούς την πολιτική της υπεράσπιση, έστω και στο όνομα των δημοκρατικών δικαιωμάτων, υπάρχει πρόβλημα. **Πρώτα στέκεσαι στα πόδια σου, μετά προχωράς και μετά ρίχνεις κλωτσιές.** Δεν ισχύει το αντίστροφο. Γιατί έτσι γεννιούνται οι παράλογες απαιτήσεις. Όπως στην περίπτωση με την πορεία του φόρουμ. Τους σαμποτάραμε την διαδήλωση (και καλά κάναμε!), θέλαμε όμως και να διαμαρτυρηθούν για την αστυνομία και να μην μα τα «χώσουν» με τις καταγγελίες τους. Λίγο υπερβολικό. **Σκεφτείτε τι θα κάναμε εμείς, στις «δικές μας» πορείες αν μια παρέα χουλιγκάνων στην ουρά, έχωνε μπουκάλια στους μπάτσους.** Εκτροπή δεν θα ήταν και αυτό;

Όποτε, πρώτα οργανώνεσαι ο ίδιος και οι σύντροφοι σου και μετά χτυπάς τους ρεφορμιστές. Άλλωστε υπάρχουν πολλοί περισσότεροι, με σειρά προτεραιότητας, στον κατάλογο των εχθρών μας. Άλλα όπως φαίνεται είναι λιγότεροι ανεκτικοί από τους αριστερούς και σίγουρα περισσότερο οργανωμένοι, για αυτό δεν τους επισκεπτόμαστε...

Ο δεύτερος λόγος για να κατέβουν οι επαναστάτες στις ρεφορμιστικές διαδηλώσεις είναι **απλός και ρεαλιστικός.** Έχοντας ξεκάθαρα **αδιάφορη** στάση απέναντι στις **πορείες-επικήδειους** των αριστερών και αρθρώνοντας λόγο για αυτή την αδιαφορία, μπορούν να τις «χρησιμοποιήσουν». Να καλυφθούν μέσα στον όχλο των διαδηλωτών για να τελέσουν **εχθροπραξίες** σε δυσμενές έδαφος. Να χτυπήσουν στόχους που δύσκολα θα ήταν προσεγγίσιμοι, χωρίς την ύπαρξη μιας διαδήλωσης.

Είναι η πρακτική του **“hit and run”**.

«Χτύπα και τρέχα», περίμενε, κρύψου, ξαναχτύπα, και τρέξε πάλι, ώστε ο εχθρός να μην σε εντοπίζει.

Αυτή η πρακτική για να είναι αιχμηρή πρέπει να είναι ξεκάθαρη. Κατά αρχάς είναι μια επιλογή που συνειδητά αποφεύγει

την μετωπική αντιπαράθεση με την αστυνομία. Είτε για λόγους στρατηγικής, είτε γνωρίζοντας τις αδυναμίες μας. Αυτό πρέπει να είναι σαφές.

Επίσης πρέπει να γίνει αντιληπτό πως το «hit and run» συνήθως, προκαλεί την κοινωνική αποδοκιμασία απέναντι στις επιθετικές δράσεις. *«Είναι οι γνωστοί-άγνωστοι που παρεισφρύουν στις πορείες»*

Αυτό βέβαια δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο για την αναβολή ή την παρεμπόδιση επιθέσεων σε στόχους.

ΤΟ ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ, υιοθετεί την **στρατηγική της ουσίας**. Ένα σχέδιο, που προκρίνει το χτύπημα ενός στόχου, δεν οπισθοχωρεί, μπροστά στη δυσарέσκεια ενός ουδέτερου όχλου. Όπως δεν ενδιαφερόμαστε για τα χειροκροτήματα των θεατών, έτσι αδιαφορούμε και για τις αποδοκιμασίες τους.

Βέβαια οι επιθετικές πρακτικές, οφείλουν να είναι επικοινωνίσιμες. **Να εξηγούν το πώς και το γιατί**. Να προκαλούν την ηθικολογία της νομιμότητας και να προσκαλούν στην υπέρβαση της επαναστατικής παραβατικότητας. Έτσι ο καθένας διαλέγει στρατόπεδο. Σε τέτοιες στιγμές δεν υπάρχουν ουδέτεροι θεατές. **Γιατί απλούστατα οι θεατές δεν είναι ουδέτεροι**. Και εμείς αναζητάμε αποκλειστικά συνεργούς...

συνεχίζεται...

(Το δεύτερο κομμάτι του κειμένου που ασχολείται με την **άμεση συγκρουσιακή βία** θα κυκλοφορήσει σε επόμενο τεύχος της «**ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ**»)

«Η μιζέρια των αναρχικών φοιτητικών κύκλων»

Το κείμενο αυτό δεν είναι δογματικό. Η κριτική του εστιάζεται σε καταστάσεις βολέματος και συντήρησης. Στη μακρόχρονη φοίτηση «αναρχικών» σε πανεπιστήμια. Στους αυριανούς πτυχιούχους. Στους μελλοντικούς επαγγελματίες «κύρους» (γιατρούς, δικηγόρους, αρχιτέκτονες κ.α.). Αυτοί θα είναι, όπως παλιότερα οι αριστεροί, που θα καυχιόνται για το «αναρχικό» παρελθόν τους...

« Παρατήστε λοιπόν γρήγορα αυτόν τον κόσμο που είναι καταδικασμένος στην καταστροφή. Παρατήστε αυτά τα πανεπιστήμια, αυτές τις ακαδημίες, αυτά τα σχολεία, μη μεριμνάτε στιγμή για τη γνώση... Αυτή η υπηρεσιακή επιστήμη πρέπει να πεθάνει μαζί με τον κόσμο που υπηρετεί.»

Τα κείμενα είναι εργαλεία συνείδησης. Οι λέξεις είναι ξεκάθαρες. Σημαδεύουν απευθείας τα νοήματα που θέλουν να εκφράσουν. Τίποτα δεν υπονοείται.

Εντοπίζουμε μια αναγκαιότητα. Εκθέτουμε τα πραγματικά προβλήματα. Ασχολούμαστε με τις υπαρκτές λύσεις τους. Βλέπουμε τα πράγματα όπως είναι και τα λέμε όπως είναι.

Το ζήτημα είναι απλό και ξεκάθαρο. Μιλάμε για τη φοιτητικοποίηση του «επαναστατικού χώρου».

Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, η τάση των «αναρχικών-αντιεξουσιαστών φοιτητών» ολοένα και εξαπλώνεται. Αυτή η «εφηβική περιέργεια» κατασκηνώνει μόνιμα στο κέντρο ενός χώρου που θέλει να λέγεται επαναστατικός. Να ξεκινήσουμε από την αρχή.

Τι σημαίνει φοιτητής; Ποιοι είναι οι «αναρχικοί» φοιτητές; Ποια τα χαρακτηριστικά, οι αντιλήψεις και η προοπτική τους;

Φοιτητής είναι το τέλος μιας αποστολής. «Επιτυχημένης αποστολής». Είναι η επιδίωξη των γονιών για τα παιδιά τους. Ξεκινάει από πολύ νωρίς. Από τα πρώτα χρόνια στο σχολείο. Είναι τίτλος επιβράβευσης των καλών αποδόσεων στα μαθήματα. Είναι ο πιο «χαϊδεμένος», θεαματικά, κοινωνικός ρόλος. Οι

πάντες επευφημούν το φοιτητή. Είναι έξυπνος, μορφωμένος, καλλιεργημένος, ευαίσθητος, δραστήριος, συνεπής και ρομαντικά ατίθασος...

«Αυτό το αλλόκοτο πια ον, που δεν είναι παιδί, δεν είναι ενήλικας, δεν είναι παραγωγικός, δεν είναι αδρανής, παρά τελεί σε μια κατάσταση αναμονής...»

Διαβάζουμε πίσω από τις γραμμές. Γιατί η αλήθεια είναι απλή και πρέπει να λέγεται **στρατηγικά**.

Ο φοιτητής είναι ένας **κοινωνικός ρόλος**. Ένας ρόλος μέσα στον καπιταλισμό. Εξυπηρετεί συγκεκριμένους σκοπούς και συμφέροντα.

Οι απαιτήσεις του καπιταλισμού, ολοένα και αυξάνονται. Η τεχνολογία εισβάλλει ολοένα και περισσότερο στο χρόνο παραγωγής. Ζούμε στον **αιώνα της ταχύτητας**.

Αυτό προϋποθέτει τη δημιουργία ενός **νέου πειθήνιου παραγωγικού σώματος**.

Μιας τάξης εργαζομένων που σε μικρό ή μεγάλο βαθμό θα κατέχουν εξειδικευμένη γνώση.

Για να χειρίζονται τα τεχνολογικά επιτεύγματα. Αλλά και να διαχειρίζονται τις σύγχρονες ιδεολογίες (marketing, διαφήμιση κ.α.) και τη διαλεκτική τους.

Εδώ συναντάμε τη φιγούρα του φοιτητή. Ο φοιτητής ζει σε μια **κατάσταση μύησης**. Ο ρόλος του, ως φοιτητής, είναι **προσωρινός**. Ήδη μέσα του κυοφορεί τη μελλοντική του θέση. Η επιδίωξη του είναι να ενσωματωθεί στη νέα τάξη των **μικροστελεχών**. Ακόμα και αν «ξεπέσει» στο ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό, η φιλοδοξία του παραμένει ίδια. Επενδύει στο πτυχίο του. Αλλιώς γιατί το πήρε;

Επιζητάει το γόητρο που του υπόσχονταν τόσα χρόνια. Κάπως πρέπει να δικαιωθούν οι θυσίες του. Τόσες ώρες χαμένου διαβάσματος. Και το κίνητρο της διάκρισης. Του «καλύτερου». Ο καπιταλισμός δεν φαίνεται γενναιόδωρος με την πλειοψηφία τους. Κι όμως τα υποψήφια μικροστελέχη που δεν ενσωματώθηκαν, κυνηγούν διαρκώς τη φιλοδοξία της εξέλιξης. Όπου μπορούν. Για αυτό και πάντα είναι **άξιοι περιφρόνησης**.

Μια επισήμανση. Χρήσιμη και αναγκαία. Για να αποφεύγεται η σύγχυση. Η κριτική στο φοιτηταριάτο δε γίνεται από τη σκοπιά ενός **αφελούς εργατισμού**. Κι ο εργάτης κοινωνικός ρόλος είναι. Με πρότυπα, συμπεριφορές και συνθηκολογήσεις. Και τις περισσότερες φορές, άξιος της ταπεινωτικής του μοίρας. Με μια διαφορά...

Η ανειδίκευτη εργασία δεν είναι απλώς ένας φθηνός τρόπος παραγωγής αντικειμένων για τα αφεντικά. Αλλά και ένα εργαστήρι παραγωγής οργής, βιωμάτων, ταξικού μίσους και συνείδησης για τους εργάτες. Τουλάχιστον για όσους επιλέγουν να αντικρίζουν κατάματα την πραγματικότητα.

Και όλα αυτά, όχι για τη δημιουργία ενός εργατικού επαναστατικού υποκειμένου, αλλά για την άρνηση αυτής καθ'αυτής της εργασίας.

Άλλωστε το **ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ** είναι μια διαδικασία χωρίς **κοινωνικό υποκείμενο**. Το υποκείμενο του αντάρτικου είναι οι ίδιοι οι **επαναστάτες**. Ήδη όμως οι απολογητές των αναρχικών-αντιεξουσιαστών φοιτητών εφεύρουν δικαιολογίες. Είχε ειπωθεί παλιότερα και σερβίρετε ξαναζεσταμένο. *«Οι επαναστάτες-φοιτητές μετατρέπουν τα πανεπιστήμια σε χώρο παραγωγής γνώσης, σε ρήξη με την επίσημη επιστήμη»*. Δικαιολογίες για να απαλλαχθούν ορισμένοι από το ενοχικό τους σύνδρομο. Καταρχάς σήμερα ο καθένας που θέλει, έχει πρόσβαση στη γνώση. Επίσημη και ανεπίσημη, καθεστωτική και αντικαθεστωτική. Δεν υπάρχουν μυστικές γνώσεις φυλαγμένες στις βιβλιοθήκες των πανεπιστημίων. Πέρασαν αυτές οι εποχές. Με απλά λόγια. **Λίγα μονάχα ή τίποτα σχεδόν δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ύπαρξη αναρχικών αντιεξουσιαστών στα πανεπιστήμια.** Είναι ζήτημα συνείδησης. **Επαναστατικής συνείδησης.** Και αν αυτή υπάρχει ανάμεσα στους φοιτητές εκφράζεται με την άρνηση της φοιτητικής τους ιδιότητας. Ας είναι...ο καθένας πιστεύει αυτό που τον βολεύει.

Αλλά αν θέλουμε να ξεπεράσουμε τη μυωπία μας, κάθε λέξη προκαλεί μια ηλεκτρική εκκένωση. Για την αποκατάσταση κάποιων νοημάτων.

Τι σχέση λοιπόν έχει η επανάσταση με την αργοπορημένη νεανική κρίση. Με την **παρατεταμένη εφηβεία** των «αναρχικών φοιτητών».

Στο παρελθόν αρκετοί σύντροφοι εγκατέλειπαν τις σπουδές τους. Αναγνώριζαν την αντίφαση. **Ή πολεμάς για την ανατροπή αυτού του κόσμου ή βολεύεσαι στις παροχές του.** Αυτές είναι επιλογές. Επιλογές με κόστος και τίμημα. Όλα τα άλλα είναι δικαιολογίες. Εφησυχασμοί και βολέματα.

«Αρνούμενοι να ενσωματωθούν στις επιχειρήσεις, για τις οποίες τους προόριζαν φυσικότατα οι εξειδικευμένες σπουδές τους, θέτουν βαθιά υπό αμφισβήτηση ένα ολόκληρο σύστημα παραγωγής.»

Οι αναρχικοί φοιτητές εφόσον δεν αρνούνται την ταυτότητα μιας προνομιούχας εργασιακής προοπτικής που τους παρέχουν οι σπουδές τους, επιδεικνύουν ένα από τα πιο υποκριτικά μοντέλα συμπεριφοράς. **«Συνθηκολογούν» με τον εχθρό, ενώ πριν τον έχουν προκαλέσει, μέσα από ένα ατελείωτο «επαναστατικό χαρτομάνι», σε έναν πόλεμο μέχρις εσχάτων.**

Είναι οι χιλιάδες σελίδες που έχουν γραφτεί και είναι άξιες μόνο για την κριτική των τρωκτικών. Είναι οι κουβέντες των αμφιθεάτρων που αντιστοιχούν με τις φλυαρίες των καφενείων.

Με λίγα λόγια...

Δεν μας γοητεύει η προοπτική των δεκάδων «αναρχικών» γιατρών, δικηγόρων, καθηγητών, δημοσιογράφων, αρχιτεκτόνων... Είναι αντιφατική

Η πολιτική κεντρικότητα της επανάστασης είναι η **καταστροφή** αυτού του κόσμου και όχι η στελέχωση του με «καταξιωμένους» επαγγελματίες.

Το στοίχημα να οργανωθούν **μειοψηφικές υποδομές καταστροφής** δεν έχει καμία σχέση με τις αργοπορημένες νεανικές ανησυχίες των φοιτητών.

Ο «αναρχικός» φοιτητής δε μπορεί να εξεγερθεί ενάντια σε τίποτα αν δεν εξεγερθεί πρώτα από όλα ενάντια στις σπουδές

του. Οι λόγοι είναι πολλοί και ο τρόπος μονάχα ένας. **Να τις εγκαταλείψει.** Να αρνηθεί τις παροχές και την προοπτική τους. Καριέρα, οικονομική εξέλιξη, κοινωνικό προφίλ. Να κυνηγήσει το άμεσο επαναστατικό βίωμα του δρόμου, της παραβατικότητας, της συνείδησης.

Οι αναρχικοί φοιτητές είναι αυτοί που περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ευχαριστιούνται να θεωρούνται «πολιτικοποιημένοι». Σε αυτούς υπάρχουν 2 κατηγορίες.

Οι πρώτοι, δανείζονται επαναστατικές φρασεολογίες και **επιδεικτικά** καταναλώνουν «καθαρές» θεωρίες.

Γέμισαν τις βιβλιοθήκες τους, δίπλα από τα βιβλία της σχολής, με αργοπορημένους στοχασμούς. Διάβασαν και ότι διάβασαν ξανάγραψαν, επαναλαμβάνοντας τη θεωρία της απραξίας. Ή της φαινομενικής δράσης.

Με ατσαλάκωτο γόητρο περηφανεύονται για την «επαναστατική» τους θεωρία και τον εναλλακτικό ακτιβισμό τους. Αγνοούν βέβαια πως επαναστάτης είναι αυτός που εναντιώνεται στον τρόπο ζωής που του επιβάλλουν και όχι αυτός που τον στελεχώνει, απαιτώντας προνομιακή μεταχείριση στο **έναντι του συστήματος.**

Αυτοί ήδη έχουν κερδίσει την **περιφρόνηση** και το **χλευασμό**. Άλλωστε αποτελούν τις ιδανικές χειραγωγήσιμες φιγούρες που διεκδικούν οι γνωστές βραδυπόρες «επίσημες» αναρχικές ομάδες.

Οι τελευταίες εκστασιάζονται μπροστά στη στελέχωση του χώρου από φοιτητές. Για αυτό επιδεικνύουν ιδιαίτερη φροντίδα στην αρωγή και την καθοδήγηση των φοιτητικών στεκιών. Τους λόγους τους γνωρίζουμε έναν προς έναν. Θα τους εκθέσουμε εν καιρώ

Στη δεύτερη κατηγορία των αναρχικών φοιτητών βρίσκονται αυτοί με τις **καλές προθέσεις**. Πραγματικοί σύντροφοι που θέλουν να δουλέψουν για την επανάσταση. Όμως δεν αρκεί... Όπως είναι γνωστό, ο δρόμος για την κόλαση είναι στρωμένος με τις καλύτερες προθέσεις.

Οι επιλογές καθορίζουν τις προθέσεις και όχι το αντίστροφο.

Να το θέσουμε διαφορετικά. Αν και ξαναγράφτηκε. Μια απλή και ξεκάθαρη ερώτηση.

Πόσο συμβαδίζει η επαναστατική συνείδηση με τη φοιτητική ιδιότητα;

Πως οι φιλόδοξοι καταστροφείς αυτού του κόσμου, πασχίζουν να αποτελέσουν τα μικροστελέχη του.

Το γνωρίζουμε και το γνωρίζουν και οι ίδιοι. Απέναντι μας έχουμε την πιο μεγάλη αντίφαση.

Κι όλες οι δικαιολογίες του κόσμου δεν αρκούν να την καλύψουν.

Το πολύ-πολύ να παράγουν **αυτάρκειες**. Να προσφέρουν περιφρούρηση σε εφησυχαστικές βεβαιότητες. Να θέσουν εκτός μάχης τις αμφιβολίες και την κριτική σκέψη.

Ξεκινάς και λες *«να χτυπήσουμε το κράτος»* και καταλήγεις να αναρωτιέσαι *«αν θα γίνει η εξεταστική»* ή *«αν θα πας στρατό, για να βολευτείς στο δημόσιο»*.

Εντάξει... έτσι είναι αν είσαι φοιτητής και θέλεις πτυχίο.

Όμως το **ΔΙΑΧΥΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ** είναι κάτι άλλο... Είναι επιλογή.

Και οι επιλογές μας, έχουν και από αυτό..

Ευθύνες, κόστος, συνέπεια, τίμημα.

Συνειδητά εξορίζουμε τις καβάτζες, τα προνόμια και το βόλεμα. Ξεφεύγουμε από τις ιδεολογικές ποντικοφωλιές των **«παλαιοαναρχικών»**.

Το μίσος μας για αυτόν τον κόσμο είναι δεδομένο. Τώρα πρέπει να γίνει και λειτουργικό. Να αποτινάξουμε κάθε γέφυρα σύνδεσης με τις «παροχές» αυτού του συστήματος.

Να ευνοήσουμε την **οργή** μας με τρόπο επιθετικό για να πολεμήσουμε. Να δημιουργήσουμε **«σημεία χωρίς επιστροφή»**. Να εφεύρουμε το **σημείο μηδέν**. Να εργαστούμε για την **ατομική επανάσταση** του καθενός πάνω στα πραγματικά ζητήματα με πραγματικούς συντρόφους.

Μέχρι τότε η **επαναστατική βία** θα είναι η μόνη μας πατρίδα.

Από τη μία γνωρίζουμε πως η επανάσταση
δεν είναι έργο μιας **καλά οργανωμένης**
μειοψηφίας. Από την άλλη όμως, είμαστε
αποφασισμένοι να μην μεταθέσουμε την
εξέγερση μας σε ένα αόριστο μέλλον, όταν
όλοι θα είναι έτοιμοι.

Ένα είναι σίγουρο. Το πιο άμεσο γεγονός
του **διάχυτου επαναστατικού αντάρτικου**
επικοινωνεί καλύτερα από χιλιάδες λέξεις
και ώρες ακαδημαϊκών συζητήσεων.

